

Nummer : 2113

Rep. : 2007/3861

Zitting van :

22 MEI 2007

tussenarrest

(verzending bijzondere rol)

Hoge Raad voor
Herstelbeleid

Het HOF VAN BEROEP, zitting houdend te ANTWERPEN, 6^e bis KAMER, recht doende in burgerlijke zaken, heeft volgend arrest gewezen :

inzake : 2004/AR/879

1. , gepensioneerde,
geboren te op , in eigen naam en in
haar hoedanigheid van wettelijke erfgenaam van wijlen
, overleden te op ;
2. , mecaniciens,
geboren te op , in zijn hoedanigheid van wette-
lijke erfgenaam van wijlen , voormeld,
beiden wonende te ;

APPELLANTEN

tegen een vonnis gewezen door de vijfde kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Tongeren d.d. 29 januari 2004, aldaar gekend onder nr. A.R. 99/1232/A;

beiden vertegenwoordigd door Mr. , advocaat,
kantoorhoudende te (ref. :

tegen :

**DE STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR VAN HET VLAAMSE
GEWEST**, bevoegd voor de provincie wiens kantoren ge-
vestigd zijn te ;

GEINTIMEERDE

(vertegenwoordigd door Mr. , advocaat, kantoor-
houdende te (ref. :
);

Gelet op de door de wet vereiste processtukken in behoorlijke vorm overgelegd, waaronder het eensluidend afschrift van het bestreden vonnis op tegenspraak tussen partijen gewezen op 29 januari 2004 door de vijfde kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Tongeren, betekend op 25 februari 2004 bij exploit van gerechtsdeurwaarder met standplaats te _____ en waartegen een naar vorm en termijn regelmatig hoger beroep werd aangetekend bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van dit Hof op 24 maart 2004;

Gehoord partijen in hun middelen en conclusies;

1. Feiten, retroacten, eis en verweer in hoger beroep :

1.1.- Blijkens akte verleden voor Notaris _____ met standplaats te _____ op 16 juni 1983 zijn wijlen de heer _____ overleden op _____ en zijn echtgenote mevrouw _____ eerste appellante, eigenaar geworden van een perceel grond met boomstronken gelegen te _____ ter plaatse _____ gekadastreerd groot één hectare vijftig aren dertig centiaren.

De zoon van appellante, m.n. de heer _____ tweede appellant, is eigenaar geworden ingevolge erfopvolging.

Het perceel grond is volgens het gewestplan _____ goedgekeurd bij Koninklijk Besluit van 22 maart 1978, gelegen in bosgebied, d.i. ruimtelijk kwetsbaar gebied.

In de kadastrale legger wordt de aard van het perceel ook als bos be-

schreven.

1.2.- Op 11 april 1984 werd door veldwachter te een proces-verbaal opgesteld, waarin volgende overtreding van de wet van 29 maart 1962 wordt vastgesteld :

"Belanghebbende heeft in een natuurgebied een kaalkapping van een dennenbos gedaan. Er werd geen vergunning aangevraagd aan het College van Burgemeester en Schepenen te

De belanghebbende is dus in overtreding met het art. 44§2 van de wet op Stedenbouw".

Bij schrijven van 25 mei 1984 heeft de directeur AROHM de strafbundel samen met zijn verslag overgemaakt aan de procureur des Konings te Tongeren.

Bij brief van 22 mei 1998 informeerde de gemachtigde ambtenaar van AROHM naar het aan de zaak verleende gevolg en bij brief van 25 mei 1998 liet het parket van de procureur des Konings weten dat de zaak zonder gevolg was geklasseerd.

Op 24 maart 1999 werd een proces-verbaal van vaststelling opgesteld, waarin werd bevestigd dat de wederrechtelijke toestand nog steeds onveranderd was en meer bepaald :

"[...] huidig terrein tot op heden niet werd herbebest.

De huidige begroeiing is een winterbezaaiing.

De restanten van vorige begroeiing (maïs) zijn nog aanwezig. [...]"

1.3.- Bij dagvaarding betekend 8 juli 1999 vordert de GEMACHTIGDE AMBTENAAR VAN DE AROHM, geïntimeerde, de veroordeling van

eerste appellante en wijlen tot herstel
in de oorspronkelijke toestand van het perceel grond gelegen te
gekadastreerd

met name tot de herbebossing van het terrein over te gaan, dit uiterlijk binnen het jaar na de betekening van het tussen te komen vonnis en bij gebreke hieraan te voldoen binnen de vooropgestelde termijn de verbeurte van een dwangsom van 5.000.000 fr. (123.946,76 EUR) per verstreken plantseizoen waarin niet tot herbebossing is overgegaan met ingang van het verstrijken van de termijn tot algeheel herstel.

1.4.- Het bestreden vonnis uitgesproken op 29 januari 2004 oordeelt vooreerst dat het vertrekpunt van de verjaringstermijn van tien jaar niet enkel het materiële feit van de ontbossing is doch tevens de instandhouding van deze ontbossing, hetgeen als een voortdurend misdrijf dient te worden beschouwd. De eerste rechter stelt verder aan de hand van een luchtfoto vast dat het perceel in 1971 bebost was. De omschrijving "perceel grond met boomstronken", zoals vermeld in de notariële akte, wijst erop dat er op dat ogenblik nog geen andere bestemming aan het perceel gegeven was en in wezen nog bosgrond betrof. De eerste rechter is van oordeel dat zelfs indien de bomen gekapt werden vóór 1978 het perceel door de resterende aanwezigheid van de stronken het karakter van bos niet verloor. Aangezien het perceel op grond van het gewestplan een bos betrof dienen appellanten dit bos te herstellen. Zij brengen geen enkel bewijs van de bewering dat in de omgeving andere burgers een gelijkaardige overtreding zouden hebben begaan. De loutere vaststelling dat in de omgeving percelen als landbouwgrond worden geëxploiteerd bewijst niet dat een stedenbouwkundige inbreuk werd begaan. Uit het loutere tijdsverloop, zij dat dit zeer lang is, zonder dat uit enig ander omstandig gegeven

een tegenstrijdige houding van de overheid blijkt, kan niet afgeleid worden dat deze overheid haar recht om de herstellvordering in te stellen zou hebben verwerkt. De eerste rechter is evenwel van oordeel dat de overheid door 16 jaar stil te zitten impliciet te kennen heeft gegeven dat de bebossing van het betreffende perceel voor haar van gering belang is, minstens dat zij het niet belangrijk achtte dat dit perceel spoedig zou herbebost worden. Zij kan er dan ook geen bezwaar tegen hebben dat aan appellanten ruimschoots de tijd wordt gegeven om tot herbebossing over te gaan. Aan appellanten wordt derhalve akte verleend van hun gedinghervatting als rechtsopvolgers van wijlen

Zij worden verder veroordeeld tot herstel in de oorspronkelijke toestand van het perceel grond gelegen te gekadastreerd

met name tot de herbebossing van het terrein over te gaan, dit uiterlijk binnen drie jaar na betekening van het tussen te komen vonnis, en dit onder verbeurte van een dwangsom van 5.000,00 EUR per verstreken plantseizoen vanaf het verstrijken van de voormelde termijn. De tegeneis van appellanten wegens tergend en roekeloos geding wordt uiteindelijk als ongegrond afgewezen.

1.5.- Tegen dit vonnis hebben appellanten hoger beroep ingesteld bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van dit Hof op 24 maart 2004.

1.6.- In dit verzoekschrift en in hun op 1 maart 2007 neergelegde samenvattende besluiten werpen appellanten vooreerst op dat er nog steeds geen bewijs voorligt dat de strafklacht werd geseponneerd. Zij voeren verder aan dat de tienjarige verjaringstermijn een aanvang heeft genomen op de dag dat het misdrijf is gepleegd en dat zijzelf geen misdrijf hebben gepleegd, gezien zij het perceel nooit hebben kaalgekapt en/of ontbost. Appellanten kunnen er dan ook niet van

worden beticht dat zij een wederrechtelijke toestand in stand hielden. De vordering is bijgevolg te hunnen aanzien ontoelaatbaar minstens verjaard. Zij wisten alleszins niet dat er een bouwovertreiding werd begaan, nu nooit een proces-verbaal te hunnen laste is opgesteld, zij nooit in gebreke zijn gesteld door geïntimeerde en zij nooit in kennis zijn gesteld van de vaststelling van 24 maart 1999. Gezien geïntimeerde geen eigen schade kan bewijzen kan de ingestelde vordering ook niet als een burgerlijke vordering in de zin van artikel 26 Voorafgaande Titel Sv. aanzien worden en kan de hierin bepaalde verjaringstermijn geen toepassing vinden. Ten gronde, betwisten appellanten dat het perceel bebost zou zijn sedert de invoering van het gewestplan

Het door geïntimeerde voorgelegd advies toont evenmin aan dat de bebossing aanwezig zou zijn geweest vóór de kaalkapping die door de vorige eigenaar is uitgevoerd. Er ligt ook geen bewijs voor dat het perceel begroeid zou zijn geweest met zomereik, boskers en ruwe berk. De herstellvordering dient in ieder geval te worden beperkt tot dennenbomen. Appellanten werpen verder op dat de overheid gedurende 16 jaar heeft stilgezeten en dat de herstellvordering wegens dit stilzitten is verwerkt. Volgens appellanten is ook het gelijkheids- en het vertrouwensbeginsel geschonden doordat uit de bijgebrachte foto blijkt dat een groot aantal percelen in de onmiddellijke omgeving als landbouwgrond worden aangewend. Zij achten dat de vordering bijgevolg tergend en roekeloos is en vorderen uit dien hoofde een schadevergoeding van 1.500,00 EUR. Appellanten werpen tenslotte de niet-ontvankelijkheid op van het door geïntimeerde op 28 augustus 2006 ingesteld incidenteel beroep, gezien geïntimeerde het vonnis op 25 februari 2004 heeft laten betekenen. Zij besluiten alleszins tot de ongegrondheid van dit incidenteel beroep daar de redenering van geïntimeerde dat appellanten niet vrijwillig tot herbebossing zouden overgaan volkomen speculatief is. Appellanten

concluderen derhalve tot de vernietiging van het bestreden vonnis, de niet-ontvankelijkheid minstens ongegrondheid van de oorspronkelijke vordering en de toewijzing van de oorspronkelijke tegeneis met veroordeling van geïntimeerde tot betaling van de som van 1.500,00 EUR wegens tergend en roekeloos geding. Ondergeschikt, vragen appellanten dat een plaatsbezoek zou worden bevolen, opdat het Hof zich de visu zou vergewissen dat in de onmiddellijke nabijheid van het kwestieus perceel eveneens percelen aanwezig zijn die als landbouwgrond worden bewonnen. Uiterst ondergeschikt, besluiten zij tot de herleiding van de dwangsom tot 1.000,00 EUR per begonnen plantjaar en het zeggen voor recht dat tot herbebossing dient overgegaan binnen het jaar na uitspraak van het arrest.

1.7.- Geïntimeerde beaamt in zijn samenvattende conclusie neergelegd op 31 januari 2007 de redengeving van het bestreden vonnis, behoudens voor wat betreft de dwangsom. In dat opzicht stelt geïntimeerde incidenteel beroep in. Zij besluit derhalve tot de ongegrondheid van het hoger beroep en de gegrondheid van het incidenteel beroep, en dienvolgens de veroordeling van appellanten tot herstel in de oorspronkelijke toestand van het perceel grond gelegen te gekadastreerc

met name tot de herbebossing van het terrein over te gaan, dit uiterlijk binnen het jaar na betekening van het tussen te komen arrest en bij gebreke hieraan te voldoen binnen de vooropgestelde termijn, de verbeurte van een dwangsom van 123.946,76 EUR per verstreken plantseizoen waarin niet tot herbebossing is overgegaan met ingang van het verstrijken van de termijn tot algeheel herstel.

2. Beoordeling :

2.1. Over...de...verjaring,...het...gelijkheids...en...het...vertrouwens- beginsel, en de rechtsverwerking :

2.1.1.- Naar luidt van artikel 44, §1, van de wet van 29 maart 1962 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw mag niemand mag zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen :

1. bouwen, een grond gebruiken voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, afbreken, herbouwen, verbouwen van een bestaande woning, instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd;

onder het bouwen en plaatsen van vaste inrichtingen wordt verstaan het oprichten van een gebouw of een constructie of het plaatsen van een inrichting, zelfs uit niet duurzame materialen, die in de grond is ingebouwd, aan de grond is bevestigd of op de grond steun vindt ten behoeve van de stabiliteit, en bestemd is om ter plaatse te blijven staan, al kan zij ook uit elkaar genomen of verplaatst worden;

2. ontbossen, het reliëf van de bodem aanmerkelijk wijzigen.

Uit volgende voorgelegde stukken blijkt dat het kwestieus perceel reeds vóór de goedkeuring van het gewestplan bij Koninklijk Besluit van 22 maart 1978 en ook daarna bebost was resp. moest zijn geweest :

1. een uit 1971 daterende luchtfoto en een afschrift ervan waarop het perceel met een gele stip is gemarkeerd;

2. de akte van aankoop verleden voor het ambt van notaris

met standplaats te op 16 juni

1983, waarin het perceel wordt omschreven als "grond met boomstronken", hetgeen wijst op een oorspronkelijke aanwezigheid van een bebost gebied;

3. het uittreksel uit de kadastrale legger waarin de aard van het perceel wordt omschreven als "bos".

Door appellanten wordt geen vergunning, noch aan de vorige eigenaar noch aan henzelf verleend, voor de ontbossing voorgelegd. Het is hierbij niet relevant om te weten wie tot de ontbossing is overgegaan. Het staat alleszins vast dat appellanten de vastgestelde bouwinbreuk in stand houden.

De vordering van de bestuurlijke overheid tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand is, hoewel zij tot de strafvordering behoort, van burgerlijke aard zodat deze vordering niet kan verjaren vóór de strafvordering (artikel 68 Stedenbouwdecreet 1996; artikel 149, §1 Stedenbouwdecreet 1999; artikel 26 Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering). Het in stand houden van de bouwinbreuk is een voortdurend misdrijf zodat de verjaring van de strafvordering geen aanvang neemt zolang aan de toestand die is ontstaan door de onwettige ontbossing geen einde wordt gesteld door een herstel in de oorspronkelijke toestand of door het verkrijgen van een regelmatige vergunning (artikel 66 Stedenbouwdecreet 1996; artikel 146 Stedenbouwdecreet 1999; artikel 21 V.T. Sv.; Cass., AR 13 mei 2003, *Pas.* 2003, afl. 5-6, 970, *R.W.* 2003-04 (verkort), afl. 31, 1219, noot G. DEBERSAQUES, 'De in stedenbouw voor de strafrechter gebrachte herstellvordering verjaart niet vóór de strafvordering', (*R.W.* 2003-04, afl. 31, 1220-1222), *T.M.R.* 2003, afl. 6, 617, noot P. VANSANT, 'De verjaring van de herstellvordering : het arrest van 13 mei 2003 nader bekeken', (*T.M.R.* 2003, afl. 6, 618-630), *T.R.O.S.* 2003 (weergave D. LINDEMANS), afl. 32, 396,

noot; zie ook Cass., AR , 8 juni 1994, *Arr. Cass. Bull.* 1994, 570, *Pas.* 1994, I, 570).

Het onwettig in stand houden van de zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning uitgevoerde ontbossing bestaat aldus tot aan het herstel in de vorige staat of de regularisatie volgens een desbetreffende vergunning, zodat de verjaring in dit geval, waar door appellanten niet wordt betwist dat zij nog steeds niets gewijzigd hebben aan de toestand, niet eens is begonnen lopen (Cass., AR 11 december 2001, *Arr. Cass.* 2001, afl. 10, 2141, *Pas.* 2001, afl. 12, 2071, *T.M.R.* 2002, afl. 3, 244, noot P. VANSANT, 'Over de irrelevantie van administratieve procedures bij de beslissing over straf en herstel', (*T.M.R.* 2002, afl. 3, 247-250), *T.R.O.S.* 2002, afl. 26, 130, noot).

2.1.2.- Ondanks de oorspronkelijke vaststelling van de inbreuk door de veldwachter te bij proces-verbaal opgesteld op 11 april 1984, heeft de bestuurlijke overheid gedurende meer dan 15 jaar niets ondernomen om een einde te stellen aan de onwettige toestand.

Pas in mei 1998 wordt door de gemachtigde ambtenaar van AROHM bij het parket van de procureur des Konings te Tongeren geïnformeerd naar de stand van het onderzoek van de in mei 1984 neergelegde strafklacht. De bevestiging op 25 mei 1998 dat het strafdossier geseponeerd werd is niet de datum van het sepot doch enkel de datum van het antwoord van de procureur des Konings. Het kan niet worden uitgesloten dat de beslissing tot sepot jaren vroeger werd genomen en uit niets blijkt dat het bestuur gedurende al die jaren ooit naar de stand van het dossier zou hebben geïnformeerd.

Alleszins bestaat er geen enkele wettelijke grondslag om de behandeling van de burgerlijke herstellvordering te schorsen.

Appellanten beroepen zich op een schending van het gelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel is evenwel geen onbeperkt recht. Het dient onder omstandigheden te wijken voor het legaliteitsbeginsel van artikel 159 van de Grondwet, dat de rechtszekerheid en gelijkheid verzekert ten bate van alle burgers (vgl. Cass., AR 3 november 2000, *Arr. Cass.* Bull. 2000, afl. 11, 1674, *Bull. Bel.* 2002, afl. 826, 1421, *F.J.F.* 2001, 1, *F.J.F.* 2001, 267, *Fisc. Act.* 2001 (weergave G. POPPE), afl. 5, 2, *T.F.R.* 2001, afl. 5, 164, noot B. PEETERS, 'Het rechtszekerheidsbeginsel in het fiscaal recht : verduidelijking van het begrip gerechtvaardigde verwachting', (*T.F.R.* 2001, 167-171)).

Geïntimeerden kunnen zich derhalve niet beroepen op het vertrouwensbeginsel, nu dit vertrouwen in de gegeven omstandigheden van instandhouding van een onwettige toestand niet rechtmatig is.

2.1.3.- De stelling als zou een subjectief recht, in dit geval de herstellvordering, vervallen, minstens niet meer kunnen ingeroepen worden, wanneer het gedrag van de titularis van dat recht met dit subjectief recht onverenigbaar is, is geen algemeen rechtsbeginsel (Cass., 17 mei 1990, *Arr. Cass.*, p. 1188, *Pas.*, 1990, I, p. 1061, *R.W.*, 1990-91, p. 1085-1087, *R.C.J.B.*, 1990, p. 595, met noot J. HEENEN, 'À propos de l'extinction d'un droit subjectif par suite du comportement de son titulaire'; zie ook S. STIJNS, 'La rechtsverwerking, fin d'une attente (dé)raisonnable', *J.T.*, 1990, p. 685-690).

Het aannemen van een houding die tegenstrijdig is met het uitgeoefende recht kan dan ook op zichzelf geen reden zijn om een wederpartij te ontslaan van zijn wettelijke verplichtingen (vgl. Cass., 5 juni 1992, *Arr. Cass.*, p. 941, *Pas.*, 1992, I, p. 876, *R. Cass.*, 1992, p. 212, met noot M.E. STORME, 'Repelsteeltje, de windmolen en de zwaanridder; of het hof van Cassatie en de rechtsverwerking'). Uit het enkel verloop van tijd of uit een met een recht objectief onverenigbare houding kan ook geen afstand van recht noch tenietgaan van een wettelijke verplichting in hoofde van geïntimeerden worden afgeleid.

2.1.4.- Zelfs al zouden op andere naburige percelen onwettige toestanden eveneens in stand worden gehouden, hetgeen door appellanten beweerd doch niet bewezen wordt, dan nog zou hieruit geen schending van het gelijkheidsbeginsel kunnen worden afgeleid.

De schending van de gelijkheid tussen rechtsonderhoringen moet immers worden getoetst aan bestaande wettige en niet aan bestaande onwettige toestanden.

2.2. Over het voorafgaand eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid :

Krachtens het nieuwe artikel 149, §1, eerste lid, laatste zin, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening is voor inbreuken die dateren van vóór 1 mei 2000 voortaan een eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid vereist. Artikel 198*bis*, tweede lid, DORO bepaalt dat de rechter ingediende vorderingen voor inbreuken, die dateren van vóór 1 mei 2000 maar die nog niet voor eensluidend advies werden voorgelegd aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, alsnog kan voorleggen

voor eensluidend advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid.

Het Arbitragehof heeft bij arrest nr. _____ van 22 juli 2004 geoordeeld dat artikel 149, §1, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals vervangen bij artikel 8, 1°, van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schenden doordat het een verschil in behandeling doet ontstaan naargelang het bouw misdrijf vóór of na 1 mei 2000 is gepleegd (Arbitragehof nr. _____ 22 juli 2004, *NjW* 2004, 1274). Het Arbitragehof heeft bij arrest nr. _____ van 19 januari 2005 (*B.S.*, 31 januari 2005) de woorden "vóór 1 mei 2000" in artikel 149, §1, eerste en derde lid, DORO vernietigd. Artikel 149, §1, eerste en derde lid, DORO moet ingevolge deze arresten gelezen worden door abstractie te maken van de woorden "vóór 1 mei 2000". De bepaling blijft evenwel voor het overige in stand (zie conclusie procureur-generaal _____ voor Cass., A.R. _____ 22 februari 2005, *C.D.P.K.* 2005, afl. 2, 384).

De betwiste inbreuken werden in dit geval gepleegd en vastgesteld vóór 1 mei 2000.

Luidens artikel 198*bis*, eerste lid, DORO, zoals ingevoegd bij artikel 14 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, treden de bepalingen met betrekking tot het eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, zoals bedoeld in artikel 149, §1, en artikel 153, van het decreet van 18 mei 1999 pas in werking nadat de Hoge Raad voor het Herstelbeleid is opgericht en het huishoudelijke reglement is goedgekeurd.

De regels voor de organisatie en de werkwijze van de Hoge Raad voor

het Herstelbeleid zijn inmiddels bij besluit van de Vlaamse Regering van 23 april 2004 uitgevaardigd (*B.S.*, 24 mei 2004). Op 22 juli 2005 werden de voorzitter, de leden en de vaste secretaris van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid benoemd (Besluit van de Vlaamse Regering van 22 juli 2005, *B.S.*, 12 augustus 2005). Zoals voorzien door artikel 198*bis*, eerste lid, en artikel 9*bis*, §5, van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening werd door de Hoge Raad voor het Herstelbeleid het huisreglement opgesteld en goedgekeurd door de Vlaamse Regering op 16 december 2005 (*B.S.*, 13 januari 2006).

De bepalingen met betrekking tot het eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, zoals bedoeld in de artikelen 149, §1, en 153 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening zijn aldus in werking getreden.

Alvorens nader te oordelen komt het noodzakelijk voor bij toepassing van artikel 198*bis*, tweede lid, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals hierna nader bepaald, het eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid in te winnen aangaande de voorliggende herstellvordering.

OM DEZE REDENEN :
HET HOF,

Recht doende op tegenspraak;

Gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935;

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk.

En alvorens nader recht te doen,

Beslist dat de ingestelde vordering bij toepassing van artikel 198*bis*, tweede lid, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening wordt voorgelegd voor eensluidend advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid.

Beveelt dat daartoe, zoals voorzien in de artikelen 28 en 29, §1, van het huishoudelijk reglement van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, goedgekeurd door de Vlaamse Regering op 16 december 2005, de vereiste stukken en gegevens aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid bij aangetekend schrijven zullen worden overgemaakt, zijnde minstens :

1. een eensluidend verklaard afschrift van dit arrest waarbij met toepassing van artikel 198*bis*, tweede lid, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de Hoge Raad voor het Herstelbeleid wordt geadieerd;
2. een eensluidend verklaarde kopie van de dagvaarding betekend op 8 juli 1999 houdende de herstellvordering waarover het eensluidend advies wordt gevraagd.

Verstaat dat deze adviesaanvraag zal worden overgemaakt aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid op het volgende adres :

Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap
Hoge Raad voor het Herstelbeleid

Verstaat dat de griffier daartoe het nodige zal doen op verzoek van de meest gereede partij.

Verzendt de zaak naar de bijzondere rol.

Houdt de beslissing omtrent de kosten aan.

Aldus gedaan en uitgesproken in openbare terechtzitting van **TWEEENTWINTIG MEI TWEEDUIZEND EN ZEVEN**, waar aanwezig waren :

alleenzetelend raadsheer
griffier